

MÉREGTELENÍTŐ

2026.04.szám

KEDVES OLVASÓ!

Üzenet ez az újság, és a címlap kép is. Számomra a kék szín szelíd, de markáns alapszín. Eredendően a Biblia lapjain szerepel ez a mondat: „három ujján ki tartja fenn a Föld tömegét?” (Iz.40.12).... A kép mondanivalója mindnyájunk számára ugyanaz: Tőlünk *is* függ, a mi döntéseinktől is, hogy meddig és hogyan él ezen a gyönyörű bolygón az emberiség, és benne ez a nép.

Nem látunk a jövőnkbe, de jelen ismereteink és a tiszta lelkiismeretünk szerint kell hozzá járulnunk a saját és utódaink életéhez.

Van, aki nem hiszi a felelősségét, pedig ez esetben számszerűsítve láthatja majd. Sosem biztos, hogy jól látunk, de azt is fontos tudni magunkról, ha „vakok” vagyunk, vagy homályosan látunk. Lehetnek mellettünk látó emberek, nem szégyen a segítség kérése. Mert nagy a tét. Az Élet minősége most éppen nagyon labilis, nehezen jellemezhető. A történelem ismétli önmagát, szokták mondani. Ha még keveset éltél, akkor keveset tapasztaltál, de ha kicsit is érdekel, a történelem tantárgy az egyik legfontosabb ismereti tárház. Ha éltesebb korú vagy, akár személyes tapasztalataid is vannak, amik félelemmel tölthetnek el.

Bízunk a Jó emberekben, az összefogás erejében, a józan ész és a Szeretet győzelmében. Ehhez hozzá járulhatunk a Magunk képességei szerint, kérve az Élet Urának segítségét.

1. Kezdet

A csend a döntés előtt

Egy pillanat áll a levegőben,
mérlegre teszi a holnapot.

Nem szól senki –

csak a lehetőségek suttognak.

2. A lépés

A talaj alatt rezeg a múlt,
a jövő hív, de hangtalan.

Egy lépés, és minden átrendeződhet,
de a csend továbbra is figyel.

3. Az út árnyéka

Hátrahagyott vágyak kísérek,
minden választás visszhangzik.

De az út, amit választottál,
csak a te lábad alatt formálódik.

„Minden döntés súlya ott él velünk, de a bátorság, hogy lépünk, adja meg az igazi szabadságot.”

Olvasó, most csodáld meg **Nemeshegyi Péter** (SJ) bámulatos költőiséggel megfogalmazott szavait **az Élet alkotójáról, Isten Szent Lelkéről...**

Nincs senki közelebb hozzánk a Szentléleknél. Hiszen Ő „lelkünk édes vendége”. De nincs senki, aki titokzatosabb lenne számunkra önála. Hiszen sohasem kerül velünk szembe, hogy ránézzhessünk, mint ahogy az Atya teszi, aki hozzánk szól Fiában, vagy ahogy a Fiú teszi, aki meglátatja velünk önmagában az Atyát. A Szentlélek mintha valahogy hátulról jönne, vagy jobban mondva, mintha valahonnan a mélységből törne fel, mint valami láthatatlan óriási óceán hulláma, hogy odasodorjon Jézushoz és Jézus által az ó Atyjához és a mi Atyánkhoz. Istenhez illő szerénységgel nem mutogatja magát, nem kívánja, hogy őt nézegessük, neki beszéljünk: Ő lesz bennünk az **új szem**, amely által meglátjuk Jézus arcán Isten dicsőségét; Ő lesz bennünk az **új szó**, amellyel megvalljuk: Jézus az úr”; Ő lesz bennünk az **új imádság**, amellyel azt kiáltjuk: „Abba, Édesatyánk!” Ő lesz bennünk az **új szeretet**, amely által úgy kezdünk szeretni, ahogy Jézus szeretett, határtalanul.

A Szentleket ezért tárgyilagosan leírni alig lehet. A Szentírás sem ad róla tárgyi leírást, hanem inkább képekben beszél róla, amelyek rásegítenek bennünket, hogy felismerjük személyes tapasztalatunkban jelenlétét. Főképp **három nagy szimbólummal** kapcsolja egybe a Szentírás a Szentleket: a szél és lehelet, a víz és a tűz szimbólumával.

- **Szél és lehelet** A Szentlélek a nevét (ruah qadosh, pneuma hagian) is a szél, lehelet szótól kapta. Ő a szent Isten viharos lehelete. Milyen titokzatos valami a szél! Nem tudni, honnan jön, nem tudni, hová megy, de egyszerre csak itt van szélúrfi, ez a vidám barát. Hozza a felüdülést a tikkadt nyári melegben, hozza az életadó esőt a szárazságban; de tud - láthatatlan, megfoghatatlan puhasága ellenére is - olyan viharrá nőni, hogy kicsavar százados faóriásokat, összedönt emeletes épületeket.

A szél életébresztő. Szélcsendben úgy áll és hallgat az erdő, mintha halott lenne. A fák mit sem tudnak egymásról; ágaik szerteszéjjel mutogató ujjak, csak a napfényt lopkodják el egymás elől. De ha átfut a szellő rajta, megszólal az erdő: u g y a n a z t a dalt zengik a fenyők, bükkök, tölgyek. Ágaik egy ütemre lengedezve járnak együtt a táncot. Mintha csak szárnyra akarna kapni az egész erdőség, hogy elrepüljön a magasba, a messzeségbe, amerre a szél száguld. A sokaságot egy nagy, dinamikus létegyiségbe olvasztó elem, ez a szél, a szent szél, az isteni Lélek.

De „ruah, pneuma” nemcsak a nagy természetet mozgató szelet jelenti, hanem azt a kicsiny, de mindennél fontosabb szellőcskét is, amely nélkül egy pillanatig el nem lehetünk: a leheletet. Amíg lélegzik az ember, él. Ha eláll a lélegzete, halott. Az utolsó sóhajjal az életadó kis szellő elrepül messzire. Vissza ahhoz, aki bele lehelte a lehelet-életet Ádám orcájába. „Ha elküldöd Lelkedet, minden feléled.” Az igazi, örök, isteni élet lehelete, amely megújítja a föld színét: ez a Szentlélek.

- **Élő víz ...Az élő vizek forrása**" (Jn 7,38), „az örök életre felszökellő forrás" (Jn 4,14): ez a Szentlélek a János-evangéliumban. „Vízből és Szentlélekből" születnek meg az Isten fiai (Jn 3,5).

Milyen hasznos, milyen szükséges a víz! Ahol nincs víz, ott kopár a sivatag; élőlénynek még nyoma sem látszik. De ahol kibuggyan a forrás, üde oázis zöldell. A szomjúság kínoz és öl; a friss ital üdít és életre kelt. Milyen gyengécskének látszik ez az alázatosan folydogáló víz, és mégis micsoda erő lakik benne! A nagy óceánból szívja fel a nap a párákat; felhővé, esővé válva hull a víz a hegyekre, szivárog le a föld mélyébe, hogy előtörjön, mint forrás. Es ennek a forrásból fakadt víznek nincs nyugta, amíg csak vissza nem tér szülőanyjához, a tengerhez. Köveket gördít, sziklákat váj, hegyeket repeszt, völgyeket ás, semmi akadály meg nem állíthatja vágya folyását. Amit csak megfog ez a víz, annak e g y irányt, e g y mozgást ad; legyen az faág, levél. homokszem, ember vagy csónak: ha a folyó eléri, magával ragadja, és meg nem áll, míg bele nem futnak mind együtt a szent. nagy óceánba.

- **Tűz** Víz a Szentlélek, de egyben tűz is. Tűznyelvek alakjában lángolt pünkösdkor Mária és a tanítványok felett. Tűz a Lélek a szívben, amit kioltani nem szabad (1Tessz 4,19)

Milyen csodálatos teremtménye Istennek a tűz is! Milyen ereje van a legparányibb lángocskának! Ha nem vigyázunk rá, lángba borít erdőket, városokat. Semmi neki ellent nem állhat. Ha csak egy gyertyalángnyi van is belőle, megbirkózik a nagy világűrt betöltő éjszaka egész sötétségével. A világ minden homálya sem képes megsemmisíteni. A homály, amíg messze van a fénytől, hatalmasnak látszik, de mihelyt a gyertya közelébe jut, hogy rávesse magát és megfojtsa lángját, eloszlik, mintha semmi sem lenne. Es valóban az is: **a sötétség semmi, a sötétség halott; a fény, a láng, az van, az él.** Beledobhatsz a lángba bármit: papírt, fát, vasat, aranyat: mind tűzzé válik, életre kel. Már nem rest. sötét, hideg, mozdulatlan anyag. Ami fekete volt, fehérén izzik; ami sötét volt, vakítóan világít; ami hideg volt, égetően forró; ami mozdulatlanul hevert, lángol, mindig csak fölfelé, mintha csak oda repesne égi „rokonaihoz", a naphoz, a csillagokhoz. És az a láthatatlan tűz, ami az állatok, emberek testében ég!?! Ha kialszik ez a tűz, itt a halál. A halott hideg; **egy láthatatlan tűztől meleg az, aki él.**

„Mint egy drága edény, úgy foglalja magában az Egyház a Szentlelket – mondja Szent Iréneusz.– Ez a Szentlélek pedig mindig fiatal. Ezért meg ifjítja az edényt is, amely foglalhatja." Néha mintha kissé előregednék az Egyház. De akkor feltámad benne újra a Szentlélek szele, kivágja a túlságosan beretesztelt ablakokat. kisöpör sok mindent, nagy kavarodást okoz, és friss hegyi levegőt áraszt minden sarokba. Szabad a Lélek, és fúj, ahol akar, de mindig Jézus ajkáról fúj, és Jézus felé meg az Atya felé fúj, „hogymindnyájan egyé legyének"

OOO

Nemeshegyi Péter (Budapest,1923.01.27.-2020.06.13.) 1944-ben szerzett államtudományi doktorátust a budapesti egyetemen. Ugyanebben az évben belépett a jezsuita rendbe, mert – mint mondta – imponált neki, hogy a pesti Jézus Szíve-templomban a mise alatt nem szedtek adományt, nem zavarták meg az áhítatot.

„Azzal a szándékkal mentem Japánba, hogy szeretni fogom őket. Megkerültem a nyelviskolát. A papnevelésben a japánoktól tanultam beszélni a napi élet során. Magyar embernek könnyebb japánul megtanulni, mint a többi európainak, mert hasonlít a nyelvtanunk, a mondatszerkezetünk és a gondolkodásmódunk. Jóban lettem velük, nem tekintettek kellemetlen külföldinek. Szorgalmasak, udvariasak, előzékenyek, van bennük valami gyermekdedség, örülnek a kis dolgoknak is. Szeretik a szépet, rendkívül esztétikusak: ott minden szép, az emberek, a ruhájuk, a természet, a tenger, a fák, a virágok...”

1952-ben pappá szentelték Rómában. 1956-ban teológiai doktorátust szerzett a római pápai Gergely Egyetemen.1956-tól 1993-ig a tokiói Sophia Egyetem Hittudományi karának kétszeri dékánja volt. Megkapta a japán „Szent Kincs Rendje”-nek, „Arany Sugarak a Nyakszalaggal” kitüntetését.

Országszerte tartott átlagembereket is megszólító, keresztény szellemiségű előadásokat. 1993-tól egy ideig a váci székhelyű Apor Vilmos Katolikus Főiskola tanszékvezető tanára, óraadó a Szegedi Katolikus Hittudományi Főiskolán, a Sapientia Szerzetesi Főiskolán és a Károli Gáspár Református Egyetemen. Egy ideig a magyar Patrisztikai Társaság elnöki székét is betöltötte. Hat nyelven beszélt, számos könyv és cikk szerzője volt, melyek magyar, japán, francia, angol, német és koreai nyelven jelentek meg.

A Távlatok jezsuita folyóirat főmunkatársa, a Szív jezsuita lelkeségi folyóirat munkatársa volt. 2002-ben Fraknoi Vilmos-díjjal tüntették ki.

97 évesen hunyt el a budapesti Farkas Edit Szeretetotthonban

OOO

Kiéleződő ellentétek

Egy magányos, kedves szomszédom mesélte minap, hogy testvérével meghasonlott a kapcsolatuk eltérő politikai nézeteik miatt. Mivel ez egyáltalán nem egyedi eset manapság, érdemes róla gondolkodni, mint 4 évenként előforduló problémáról. Más alkalommal is beszéltünk már erről. Szerintem más országokban ez nem jelent ilyen személyes problémát. Miért van nálunk így? Ne élezzük ki a vitákat. Az ellentéteket először tekintsük át több nézőpontból. A véleményünket nem kell feladni a béke érdekében, de ne higgyük magunkat az abszolút igazság birtokosának. Adjuk meg a másoknak a kellő tiszteletet és a tévedés szabadságát. Ne feledkezzünk meg a humorról sem! Íme:

Mit csinál az, aki gúnyosan bírálja az Európa Parlament munkáját?

- ???

- EP-s megjegyzést tesz.

Egy farmer betelefonál a Fehér Házba, bemutatkozik és közli a recepciósossal:

- Ide figyeljen, én akarok az Egyesült Államok következő elnöke lenni.

- Maga meghibbant? - kérdezi a recepciós.

- Miért? Az követelmény?

000

Aletta Vid: Ahogy kimondasz bármit is

„A vers nem vélemény, amit kimondunk, hanem dal,
mely egy vérző szívből, vagy egy mosolygó szájból fakad.”

/Kahlil Gibran: Homok és tajték/

Azt mondd, nem vélemény. De az.
Mi más? Vélemény arról, mit megragadsz,
vagy annak vélsz, itt megragadhatónak.
Ahogy kimondasz bármit is, hogy „*Loch Ness,*
ha jót akar ma délután, ma ott lesz”—

nem vélemény? Örülsz-e? S ha örülsz,
kolibri vagy, egy kézfejen megülsz
Pihenni egy-két órát... Vélemény:
oly fárasztó a test. A véredény
lassabban szállít, léted nedve lassul.

A vers, ha dal, hát persze hogy az is,
ha hazudik, az akkor sem hamis,
átsüt rajta, átfénylik mint a járda
eső után, bele minden homályba
a vélemény... Mert az. Mi más? (Ugyan, mi más?)

S nem vélemény. Ha úgy jobb, úgy legyen,
harangformájú hangok a hegyen
rázzák csokorba szorított világodat —
miért nevensz? Tudtad? Felfakad
két ciprus közt a hold kövér sugára.

Az ítélkezésről

Korunk talán egyik legelterjedtebb betegsége a magány. Hogyan lehet megmenekülni, meggyógyulni e fájdalmas betegségből? Nem ritkaság, hogy emberek így érzik lelkükben: „Egyedül vagyok a világban... senki nem képes megérteni engem”.

Létezik olyan magány, ami jó. Ami a lélek üdvösségén való munkálkodás céljából önként vállalt kerülése a felesleges kapcsolattartás. Az ilyen helyes magányra időről időre mindnyájunknak szüksége van. Miben különbözik ez a fájdalomként megélt magánytól?

A betegség-magány csapdájába került ember kimondhatatlan szomorúságot érez, lelke szüntelenül és mohón vágyik mások szeretetére, megértésére, együttérzésük elnyerésére, azonban képtelen ezekre rátalálni.

De miért válik valaki magányossá? Mi az, ami elválasztja őt Istentől és a felebarátaitól? A belső magányosság egyik legfőbb oka **mások elítélésének** szokása. **A magány és az ítélkezés – a lélek egymással rokon betegsége.**

Az ítélkező ember, éljen bárhol, bármilyen körülmények között, mindig elégedetlen a környezetével. Úgy véli, hogy környezetével szemben támasztott igényei igazságosak és vitathatatlanok. Ez természetesen téves vélekedés. A felebarátját az ítélkezés szemüvegén keresztül szemlélő ember mintegy görbe tükörben látja őt, egyáltalán nem olyanak észleli, mint amilyen a valóságban. Az ítélkezésnek ez a tükré még az erényt is képes hiányosságként megláttatni.

Hogyan kell ez ellen küzdeni? A szerzetes számára egy nagyon egyszerű szabályt kínálnak az ítélkezésben szenvedőknek: gondolja azt, hogy Isten egyedül, személyesen csak az Ő számára rendelte el a jó törvényeket és a tiltó parancsolatokat. **Nekem nem szabad,** másoknak szabad. Ez a spirituális élet egyik alapszabálya, ha ezt képesek vagyunk egész szívünkkel elfogadni, akkor az ítélkezés mérge nem fog tudni behatolni a lelkünkbe.

Például a városi autóbuszban egy fiatalember ül és nem veszi észre a mellette álló idős asszonyt. Ezt látva állítsuk le magunkban a „természetes” felháborodást, hogy úgymond „hová züllött a fiatalság?!”, és ha ülünk, inkább adjuk át mi magunk a helyünket. Azonnal érezni fogjuk lelkünkben a békét és az emberek iránti jóindulatot, még az említett fiatalember iránt is. Hiszen az is lehet, hogy azért nem adja át a helyét, mert rosszul van, vagy olyan lelki állapotban van, hogy nem vesz észre semmit maga körül. De ha csak egyszerűen nevetlen, talán egyedül ő a hibás ebben?

Az ítélkezés elleni másik eszköz: **soha ne elemezzük magunkban, és még kevésbé tárgyaljuk ki felebarátunkat.** Úgy tűnhet, hogy ez nagyon nehéz, sőt lehetetlen dolog. Miért vállaljunk ilyen terhet magunkra, mit nyerhetünk általa? Gondoljuk végig, hogy a legtöbbször miről beszélgetünk családi körben vagy közeli barátokkal? Összejöveteleken hamarosan észrevesszük, hogy beszélgetésünk tárgya nagyrészt valamelyik felebarátunk. Ha valakiről sokat beszélünk, akkor végül elkerülhetetlenül ítélkezni fogunk. Ha nem őt,

akkor valaki mást fogunk elítélni: „Igen, XY kitűnő ember! De a fia nem az apjára ütött...”

A régi szerzetesi rend szerint élő görög monostorokban létezik egy szabály: ha a szerzetes valakiről „harmadik személyben” szól, akkor másnap nem mehet áldozni. Természetesen a világban élő emberek esetében helytelen lenne ez a szigorúság. De nézzük meg, mi az alapja az ítékezésnek, kibeszélésnek?

Szívünket, értelmünket elsötétítik a szenvedélyek, ellenszenvok, és ha sokat elemezzük a másikat, akkor elkerülhetetlenül ítélező gondolatok támadnak majd bennünk vele kapcsolatban. Az ítékezéssel már a keletkezése pillanatában fel kell venni a küzdelmet. Ha megengedjük, hogy magával ragadjon minket, akkor szívünket azonnal el fogja tölteni a felebarátunkkal szembeni ellenszenv. Ez a szenvedély tehát a magányosság egyik legfőbb oka.

Sokan azt gondolják, hogy az ilyen ellenszenv objektív okokból ébred fel bennünk, azért mert felebarátunk taszító kinézetű, vagy ostoba, vagy rossz természetű, rossz jellemű. A valóságban azonban a bennünk lévő ellenszenv oka nem a felebarátunk. Ha ellenszenv ébred bennünk iránta, az azt jelenti, hogy a mi szívünk beteg.

A hiba bennünk van. Néha az ellenszenv teljesen értelmetlen okból jön létre bennünk: valaki csúnyán nézett a másikra, az meg közömbös tekintettel nézett vissza rá – és ettől fogva kerülni fogják egymást. El sem tudják képzelni, hogy mennyire szerethetnék is egymást, ha nem tulajdonítottak volna jelentőséget a másik véletlen vagy indulatból mondott szavainak, tekintetének. Egy megható esetet idézünk fel: Egy földműves mesélte: *„Köztem és szomszédom között ellenségesség jött létre, olyan volt, mint valamilyen túske: nem voltunk képesek egymás szemébe nézni. Egyszer egy hosszú téli este a fiam a Bibliából olvasott fel nekem, és amikor ezt olvasta: tegyetek jót a titeket gyűlölőkkel, azt mondtam: Elég! Egész éjjel nem tudtam aludni, csak gondolkodtam, gondolkodtam, hogyan tegyek jót a szomszédommal? Nem kellett sokáig várnom. Egy nap keserű sírást hallottam a szomszéd házból. Megtudtam, hogy az adóhatóság elvitte a szomszédom összes szarvasmarháját az adósságai fejében. Mint a villám, úgy nyilallt belém a gondolat: lám, lehetőséget kaptam, hogy jót tegyek a szomszédommal! Gyorsan a bíróságra szaladtam és kifizettem annak a szomszédomnak az adótartozását, aki a világon mindenkinél jobban gyűlölt engem. Visszaszereztem a szarvasmarháit. Amikor ezt megtudta, sokáig gondolkodva járkált a háza körül. Amikor besötétedett, a nevemet kiáltotta. Odamentem a kerítéshez: - Miért hívtál? – kérdeztem. Válaszul elsírta magát és nem volt képes egy szót sem szólani, csak sírt és sírt. Azóta nagyobb szeretetben élünk, mint az édestestvérek.”*

Lehet, hogy nem lesz alkalmunk ilyen nagylelkű, nemes módon megsegíteni az „ellenségünket”. Sokszor kis dolgokban is válaszolhatunk jóval a rosszra: a mogorva tekintetre mosollyal, a maró gúnyra meleg és jó szóval. Figyelmességgel!! Meg fogjuk látni, hogy milyen gyorsan múlni fog a kölcsönös ellenszenv.

(Dominika pravoszláv apátnő nyomán)

Mielőtt elítélsz, vedd fel a cipőmet és járd végig utamat!

Járd végig a múltamat, érezd a könnyeimet, éld át fájdalmaimat és örömeimet!

Tedd meg a lépéseket, melyeket megtettem, botladozz a köveken, ahol én megbotlottam. S mindegyik botlás után állj fel, és menj tovább, ahogy én tettem.

Csakis ezután ítélezhetsz fölöttem, rólam.

Akkor mondhatod, hogy ismersz engem.

Még egy személyes ötlet ahhoz, hogy ne keserítsük meg életünket és a kapcsolatainkat ezekben a hetekben:

„Az előzőkben olvastunk a **Lélekről**, Isten szent Lelkéről, aki bennünk él és segít a döntéseinkben. Ha tudatosan élek, ha naponta megvizsgálom érzéseimet, kapcsolataimat, ha igyekszem elkerülni a szeretetlenséget, a bizalmatlanságot, miért ne tenném ugyanezt a 4 évente felmerülő döntéseimben is? Amit magamra nézve kötelezőnek tartok – nos, ez rám vonatkozik. Jó lenne, ha mindenki megtenné ugyanezt, mert **a Lélek bölcsessége segít mindenkinek** meglátni a téves, erkölcstelen vagy szeretetlen magatartást. Magamért vállalhatok felelősséget, másokért nem. Egy szerető légkörben történő beszélgetés segíthet, de nem kényszeríthetek senkit a saját véleményem elfogadására. Fontos, hogy valamiért, **ne valami ellen döntsünk**.

Azt is látni kell, hogy az emberben nem tudatosul egykönnyen, hogy az elégedetlenségének okát magában is keresse. **Frusztrált, mert az ő élete nincs rendben, de sokszor másokat tesz érte felelőssé**. A látásig hosszú az út.

S végül: ha félek a rossz döntések káros következményeitől, hangoljak még nagyobb bizalomra és szeretetre.

Ne engedjük magunkat megvezetni a világban eluralkodó gonoszság által!”
(PM)

„Akiben természetes szeretetéhség lakik, tudja, hogy értékes és szerethető, ezért másokra irányuló életet él.

A sebzett ember retteg attól, hogy kiderül: nem értékes, nem szerethető, ezért önmagára irányuló életet él, és ezt a környezetétől is elvárja.” (Pál Feri)

Kuklis Iván: Nagypéntek

Vidámnak kéne lennem, de nincs erőm
feltámadásban hinnem, de csak merőn
nézem a borús égboltot —
abból is csak szomorú darab,
ami a rácson át még megmarad. — Láncunkat, uram, nem oldod?

Sírásra görbül ajkam, mert álmaim
szivárványtarka, ferde, torz útjain
némán, nem vágyott célokért
két rossz lábam roskadozva fut,
és nincs kitérő, nincsen válaszút. — Nem küldesz, Uram, hű vezért?

Hamuval szórnám fejem, de még parázs,
amiben sebzett kezem most kaparász.
Hangom is elcsuklik, hamis.
Körül a kórus: ördögkacaj,
örvendez a gyilkos, sátáni raj, — hogy utam Golgotára visz.

Megjárom én is a pokol fenekét:
jeges némaság, a falak feketék.
Itt senki meg nem éghetett,
nincs illat, se íz, se hang, se fény.
Irtóztató!... itt tényleg nincs remény? .. — Uram, emelj föl, nyújts kezét!

Reszketve lobognak pislá mécsesek,
fázón remegve várom, hogy ébrednek,
várom, hogy új hajnal hasad.
Lábam Tehozzád lopva járul:
a sziklasír hátha újra tárul, — s hallom megint a Te szavad.

Nagypéntek van, és sírok keservesen...
De, ha nem hinne senki, senki sem,
Rád átok szállna mocskosan,
ha elhagyna mind, ki követett
és várna másik égi követet, — én Téged várnálak, Uram!

Vidámnak kell most lennem, óh adj erőt
feltámadásban hinnem — Húsvét előtt!
Rejtsen bár súlyos sziklakő,
titkolja bár el száz bölcs tanács,
legyen bár ezer hitetlen Tamás — tudom, hogy élve jössz elő!

Nemes Nagy Ágnes: Kiáltva

Irgalmazz, Istenem! Én nem hiszek Tebenned,
Csak nincs kivel szót váltanom.
S lám, máris megadod azt a végső kegyelmet,
Hogy legalább imádkozom.

Bűnöm csak egy, de nagy: a gőg fogai rágnak.
És most porig alázatom.
Hörgök, vonaglok, mint egy nyomorú állat,
Kínomban a port harapom.

Életem vékonyul, gyökere félbemetszve,
Virága tán nem nyílt soha.
Irgalmazz, Istenem, húsvétvasárnap este,
Hisz él az Embernek Fia.

Itt megaláztatás, ott szorongattatások,
Kín és életveszedelem.
Ne hagyd el sok papod hitetlen unokáját,
Ne hagyd el nyomorult fejem!

!!!!

Átváltozások, avagy utazás az életünkön át...

Sok önfejlesztő könyv beszél a célkitűzésekről. Az idei Nagyböjt elején is sokan tűztünk ki magunk elé célokat, hogy fejlődjünk személyiségünkben.

Nézzük csak! Ha ez egy "átváltás", mert mondjuk türelmetlen emberből türelmessé akartál lenni, vagy félenkből határozottá, akkor vajon melyik az a pillanat, ahol ez megtörtént?

Tegyük fel, egy ismerősöd látott egy éve, meg most, miközben Te szép lassan változtál. Meglát, és azt mondja: "Te jó ég, milyen jól nézel ki, hogy megváltoztál! Amikor legutóbb láttalak, félenk kisfiú benyomását keltetted, most meg karizmatikus férfiúvá lettél.

Nos! Találd meg a változást! Azt a pontot, ahol félenkből határozott lettél! Ugye, hogy nem lehet?!

Ha egy év múlva megint találkoztok, ugyanezt fogja tapasztalni (feltéve, hogy Te még mindig fejlődsz), csak akkor a kiindulópont a mostani végpont lesz. És ahhoz képest még határozottabbnak, türelmesebbnek, derűsebbnek stb. fog látni.

Legtöbbször ugyanis nem a végcél számít! Nem az a fontos, ahová elértél, hanem az, ahogy utaztál, ahogy haladtál a cél felé. Természetesen, ezzel legkevésbé sem akarom lekicsinyelni az elért eredményeket, csupán be kell látnod, hogy az relatív.

Az számít igazán, hogy milyen döntést hoztál, mi és mennyire motivált? Töretlenül haladtál-e az úton, és élvezted-e az utazást. A napról napra történő apró változásokat valószínűleg nem érzékeled, hiszen 24 órában vagy magaddal összezárv. Mégis, ha egy hosszabb idő elteltével találkozol egy ismerősséddel, ő észleli a változást.

Ez igazságtalan lenne Veled szemben? Éppen Te ne tapasztald meg a változást?

Természetesen, te is tapasztalod. Az utazás közben. Mert bátrabb vagy. Derűsebb. Optimistább. Szelídebb. Edzettebb.. Egészségesebb. Okosabb... attól függ, épp miben változol.

A változás eredményét a külső szemlélő talán markánsabban tapasztalja, de igazán Neked lesz jobb!

Ne hagyd abba! Haladj az utadon töretlenül! (K.Zs.)

Valeria Koch: Levél a világ nagy öreg uraihoz

szeretnék még élni
gyerekeket szülni

májusban táncolni
virágot locsolni

és nem szétesni
szépen öregedni

magas kort megérni
mint Önök

/Ember Mária fordítása./

Csukás István: A fű között csillog a harmat,

A fű között csillog a harmat,
orra csöpög a kerti csapnak,
a hajnal kocsmája ajtót nyit,
a rigók nagy dáridót csapnak,
a szomjas torkok ideje ez,
meg az öröme szomjas lelkeké,
fű vagyok, rigó vagyok, harmat vagyok,
halhatatlan örömöm, meglellek-é?

Juhász Gyula: Tavasz-esti dal

Sötétkék selymét
Az égi sátor
Kitárja - s csönd lesz
A végtelenség.

A messze élet
Itt zeng szívemben
S e zene békén
Az égre réved...

Ti régi esték,
Ti messzi vágyak:
Ma minden álom
És minden emlék.

Ma csillagokra
Néz már a vándor
Nyugodt, örök, bús,
Tenger rokonra...

Zenélj szelíden
Szent tavasz este
S mint a virágok,
Mély végtelenbe
Nyílj ki ma szívem!

OOO

Váci Mihály: Kettesben önmagammal

Aki voltam, milyen messze van tőlem!
S aki leszek, az már milyen közel.
Már utolér, mellém lép, támogat,
és átölel.

Bíztatva suttogja: Ne félj!
Valahogy majd csak megleszünk.
Hiszen szívünk marad a régi,
s ketten talán csak megőrizzük
az eszünk.

Fekete István: Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt, és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzeletemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggódást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből. Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbrentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni, és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket, és megtanulták, hogy **egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem.** És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltség posványából. Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak sűvöltése, mert halkan szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima.

És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb. Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltelenítve egy szót, **az emberi lélek néma himnuszát, a tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés**

egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek, és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten!

Jézus átéli azt, hogy a halál az nem normális dolog, hanem botrány, az emberi létezés legnagyobb nyomorúsága. A halál, mint a végleges megsemmisülés felfoghatatlan az ember számára. Még *Szabó Lőrinc* sem volt képes elfogadni, aki pedig materialistának tartotta magát. Így ír a **Csak az imént** c. versében: „*És ez a legfurcsább: a semmi,*

*hogyan lehet többé sohse lenni, -
ez a legérthetlenebb:
végső lakójául agyamnak
a nagy csodálkozás marad csak,
hogyan voltam és hogyan nem leszek*”.

„Mindenki meghal, de senki sem halott”! Ez a közmondás igazolja Jézus tanítását, hogy mindannyian átéljük a halált, de nem maradunk a halálban, mert az átmenet után az örök életre jutunk.

A János evangéliumára jellemző jézusi én-mondások – én vagyok az élet kenyere, én vagyok az út, az igazság és az élet, én vagyok a világ világossága, én vagyok a jó Pásztor, én vagyok a szőlőtő – valamilyen úton-módon mind az élethez, az életadáshoz kapcsolódnak, hogy végül elérjék csúcspontjukat, a legnagyobb kijelentésben: „Én vagyok a feltámadás és az élet” (Jn 11,25). Ő életét adta értünk, majd feltámadt a halálból, és nekünk is megadta a halálból való szabadulás lehetőségét.

A természet minden tavasszal feltámad. Saját testünkben és lelkünkben is meg kell élnünk a feltámadás csodáját. **Az eltemetett hit, a meghalt remény, az alvó Egyház kiléphet sírjából – ha akarjuk.**

Hamvazószerda és húsvét között utazáson veszünk részt

- a pusztaságból a virágzó kertbe,
- a jó szándéktól a célratörésig,
- az önmegtagadásból a lakomára,
- a nélkülözésből a bőségbe,
- a szomjúságból a felfrissülésre,
- a sötétségből a világosságra,
- a halálból az életre.

OOO

Berényi Mihály: Nézd el neki!

Nyolcvannyolc évvel ezelőtt,
húsvét hétfő reggelén,
világra jött egy kis kölyök,
és felsírt – ez voltam én.

A nép ujjongott, ünnepelt;
dehogyan én voltam a hír!
„Alleluja! Jézus Krisztus
feltámadt, üres a sír.”

Anyám csöndesen sírdogált.
Csak rám gondolt, másra nem.
Téged akkor nem ünnepelt,
nézd el neki, Istenem! /2022/

Egy másik nő...

21 év házasság után a feleségem arra kért, hogy vigyek el egy másik nőt egy vacsorára és utána esetleg egy moziba. Majd hozzátette: "Szeretlek, de tudom, hogy ez a másik nő is szeret, és jól esne neki, ha egy kis időt Veled tölthetne."

És ez a bizonyos másik nő, akivel a feleségem kért, hogy randizzak, nem más volt, mint az ÉDESANYÁM, aki már 19 éve özvegy volt. A munkám és a 3 gyerek miatt ritkán tudtam látogatni, jóformán csak a nagyon jeles alkalmakkor. Még aznap este felhívtam, hogy menjünk el egy vacsorára és esetleg egy moziba utána. "Mi történt, jól vagy, minden rendben?"- kérdezte aggódva. Ilyen randink soha nem volt még. "Semmi baj nem történt, csak gondoltam jó lenne egyet beszélgetni, csak te és én"- válaszoltam.- "Nagyon szeretném, ez nem is kérdés"- mondta Ő.

Azon a pénteken, ahogy érte mentem, egy kicsit ideges voltam, bár láttam rajta, hogy ő is elég izgatott a randi miatt. Az ajtóban várt, már a kabátját is magára vette. Még fodrásznál is volt előtte, a haja szépen begöndörítve, és azt a ruhát viselte, amit a legutolsó házassági évfordulójukon vett fel. Úgy mosolygott, mint egy angyal.

Elmentünk egy hangulatos kis étterembe, úgy belém karolt mintha csak a First Lady lett volna. Éreztem, hogy milyen büszkén állt az oldalamon.

Miután leültünk, elkezdtem felolvasni a menüt, mivel nem igazán látta tisztán az apró betűket. Ahogy olvastam, nagyjából a felénél felnéztem, és láttam, milyen ámulattal néz engem, egy kedves mosollyal az arcán. "Régebben mindig én olvastam fel a menút Neked, amikor kicsi voltál"- mondta, a tekintetében látszott, hogy elmerengett ezeken a régi szép időkön. Nagyon kellemes, jó kis beszélgetés volt. Lényegében átbeszéltük, kinek mik a jelenlegi dolgai, élményei stb. Később, ahogy megérkeztünk a házhoz, ezt mondta: "Mit szólsz egy következő alkalomhoz, de csak ha megengeded, hogy a vendégem légy, kisfiam". Mondtam: „legyen, semmi gond”.

"Milyen volt a randi?"- kérdezte a feleségem, mikor hazaértem. "Nagyon jó, sokkal jobb, mint amit elképzeltem" - válaszoltam neki lelkesen. Pár nappal később édesanyám meghalt egy hirtelen szívrohamban. Teljesen váratlan volt, elbúcsúzni sem volt lehetőségem. Nem sokkal később pedig jött egy boríték, egy előre kifizetett számlával, rajta az étterem neve, ahol a közös randink volt, és egy cetli: "Előre kifizettem a számlát, mert nem voltam benne biztos, hogy ott lehetek. Két főre, egyik a tiéd, a másik pedig a feleségédé. Soha nem fogod megtudni, milyen fontos volt nekem az az este! Szeretlek fiam!"

Most már tudom, hogy milyen fontos, hogy kimondjuk: "Szeretlek", és azt a másikat akkor szeressük, amikor lehet, amikor velünk van.

Semmi más az életben nincs olyan fontos, mint a családunk. Szánjunk rá elég időt, és ezt akkor tegyük, amikor még lehet, ne akkor, amikor már esetleg késő...

Csukás István: Gyerekarcom visszanéz rám

Gyerekarcom visszanéz rám a tükörből,
nem tudok mit kezdeni vele, de azért
próbálkozom: rávigyorgok, kacsintok, semmi,
mintha jég mögül nézne rám, elég hűvösen,
ahogy grimaszolok és idétlenkedek egyre
fáradtabban, elszálló hittel, öregedő bohóc,
hogy kicsaljak legalább egy irgalmas mosolyt,
egy rezzenést, egy rebbenést, valami kis fényt,
onnan, honnan, kitől, kinek, lehunyom
a szemem, lassan felnyitom: eltűnt, s eltűntem
én is, csak a tükör, csak a tükör.

Radnóti Miklós: Levél a hitveshez

A mélyben néma, hallgató világok,
üvölt a csönd fülemben s felkiáltok,
de nem felelhet senki rá a távol,
a háborúba ájult Szerbiából
s te messze vagy. Hangod befonja álmom,
s szívemben nappal újra megtalálom,
hát hallgatók, míg zsong körém felállván
sok hűvös érintésű büszke páfrány.
Mikor láthatlak újra, nem tudom már,
ki biztos voltál, súlyos, mint a zsoltár,
s szép mint a fény és oly szép mint az árnyék,
s kihez vakon, némán is eltalálnék,
most bujdoskolsz a tájban és szememre
belülről lebbensz, így vetít az elme;
valóság voltál, álom lettél újra,
kamaszkorom kútjába visszahullva
féltékenyen vallatlak, hogy szeretsz-e?
s hogy ifjúságom csúcsán, majdan, egyszer,
a hitvesem leszel, - remélem újra
s az éber lét útjára visszahullva
tudom, hogy az vagy. Hitvesem s barátom, -
csak messze vagy! Túl három vad határon.
S már őszül is. Az ősz is ittfelejt még?
A csókjainkról élesebb az emlék;
csodákban hittem s napjuk elfeledtem,
bombázórajok húznak el felettem;
szemed kékjét csodáltam épp az égen,
de elborult s a bombák fönt a gépben
zuhanni vágytak. Ellenükre élek, -
s fogoly vagyok. Mindent, amit remélek
fölmértem s mégis eltalálok hozzád;
megjártam érted én a lélek hosszát,
s országok útjait; bíbor parázson,
ha kell, zuhanó lángok közt varázslom
majd át magam, de mégis visszatérek;
ha kell, szívós leszek, mint fán a kéreg,
s a folytonos veszélyben, bajban élő
vad férfiak fegyvert s hatalmat érő
nyugalma nyugtat, s mint egy hűvös hullám:
a 2 x 2 józansága hull rám. (1944)

Dsida Jenő: Vers egy ághoz

Tavaszb borít virágba? Rág a fagy?
Fakóra perzsel július heve,
vagy benned zsong az ősz gyümölcsleve?
Te élsz s az élő fának ága vagy.

Madár ha száll rád, - bármi a neve
és földre hajtó súlya bármi nagy, -
meg nem zavar, nyugodtan várni hagy:
ugyis elröppen, tudod eleve.

Te légy derüs példám, ha vakmerő
varjú telepszik rám és egyre fent ül,
míg szörnyű súlya földre teperő:

tudjam, hogy mégis elszáll s terhe mentül
alább nyomott, annál több az erő,
mellyel alázott ágam visszalendül.

A messzi magyarokról

A „**Tárihi Üngürüş**” az ősmondáktól a mohácsi vészig mutatja be Magyarország történetét. Neves kutatók úgy vélik, hogy ez az eredeti ősgeszta. Magyar nyelven íródott, valószínűleg már a X. században lefordították latinra, és elhelyezték a királyi könyvtár titkos részlegében. Buda eleste, majd Székesfehérvár 1543. évi elfoglalása után I. Szulejmán - a Korán előírásához tartva magát - elrendelte a „hitetlenek” iratainak megsemmisítését. A királyi könyvtár jelentős része a tűz martaléka lett, de a krónika megmenekült Mahmúd Terdzsumánnak (1510–1575), a szultán bécsi születésű tolmácsának, tudósának köszönhetően, aki a latin nyelvű kéziratot lefordította ótörökre. A gesztának 316 esztendőre ismét nyoma veszett, míg Vámbéry törökországi útjáról hazahozta és az Akadémiának adta a 210 lapos, ún. szülüş írástípussal írt kódexet. Torzításokkal, de 1982-ben megjelent a Tárihi Üngürüş, a Magyarok Története címmel, új lehetőséget nyitva a magyar identitás megőrzésének szempontjából kulcsfontosságú eredetkutatás előtt. (például ösztönözte László Gyulát a kettős honfoglalás-elméletének kidolgozására).

1235-ben útra kelt **Julianus barát**, hogy 800 esztendő után felkeresse a Magna Hungáriában maradt magyar testvéreit. Útja sikerrel járt, de egy hónap után sajnos vissza kellett fordulnia a közalgó mongol-tatár seregek miatt. 1237-ben ismét vissza kívánt térni, de Moszkva után lesújtó hírt kapott: a mongolok a magyarokat meghódították és egy részük a segédnépükké vált.

Batu kán levelével tért haza, amelyben teljes megadásra szólította fel IV. Béla magyar királyt. Julianus barát feljegyzései hosszú hányattatás után a vatikáni levéltár őrzésébe kerültek.

Rubruk szerzetes 1243-ban ír a mongol kán udvaráról, ahol elmondja, hogy a tatárok között a legjelesebb vitézek magyarul beszélnek és magyarnak vallják magukat. 1340-ben **Elias Hungarus** járt a tatárok által birtokba vett keleti-magyaroknál, majd – 1346-ban – **Georgius Hungaros** még távolabbi helyeken is járt. **Mathias Escandel** Kína belsejében az ujjurokhoz is eljutott, itt is érte a halál 1399-ben. **Kakas István** és társa az 1520-as években mély belső-orosz területekre utazván, szintén magyaroknak mondó népekről adott számot.

Turkoy Sámuel az orosz cár szolgálatában találkozott az „ősmagyarokkal.” **Jaksics Gergely** 1804-ben találkozott magyarul beszélő magyarokkal a Kaukázusban. Írhatnám még **Johann Gruber**, **Besse János (1765-1842)**, **Orlay János (1770-1826)** utazók nevét, akik megtalálták rokonainkat. **Kőrösi Csoma Sándor** kalandos útján Kelet-Turkesztánban lelte meg a magyarok őseit.

A fenti jeles férfiak az idő távlatából üzennek nekünk, rólunk, értünk: a magyart és nyelvét- elpusztítani nem lehet!

Egy ismeretlen eredetű idézet szerint: „Mi Isten kezéből vettük a magyarságot, mint eleve elrendelést, sorsot, tehát kiváltságot, elveszíthetetlen minőséget és végeláthatatlan feladatokat.”

ooo

"Az igazság és hamisság együtt mentek fürdeni. A hamisság előbb jött ki a vízből, ellopta az Igazság ruháját, magára vette, a sajátját pedig otthagya a parton. Szegény igazság nagyon elszomorodott, mikor nem lelte a holmiját, de így szólt magában: inkább járok meztelenül egész hátralévő életemben, semhogy magamra vegyem a hamisság köntösét.

Azóta meztelen az igazság, a hamisság pedig mind a mai napig az igazság köntösében jár az emberek között."

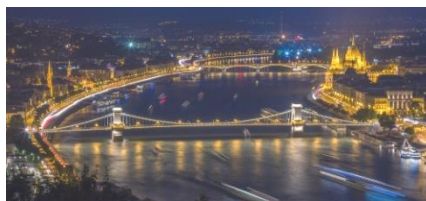
Babits Mihály: Esti megérkezés

Az esti sötét
halk mezei lelkét
a mohó kilométerek
bús messzibe nyelték.
Kocsim ablakait most
veri a fény,
két sorban a lámpák
jönnek elém.

Tépett takaró lett
már a sötétből;
csak az ég, a nagy ég
fut velem a rétről;
kiejtik az utcán
a csönd mezei
csokrát a kiránduló
fáradt kezei.

De harsan a lángok
lármája, a lámpák
csilláma szemembe
csengeti lángját.
Máshol az éjszaka
csendje halálos:
itt villan a villany
és villog a város.

Idelenn a város
villanya villog,
de fenn a nagy ég
száz csillaga csillog:
a villany a földi,
a csillag az égi,
a villany az új,
a csillag a régi.

Acsai Roland: Két hang

1. A sárgarigó

Árnyékomat e lombokétól megkülönböztetni:

Lehetetlen. Nincs is rá szükség.

Elég, ha a töltésen sétálva arra gondoltok:

Íme, az ártéri erdők hangja!”

Csak az ne jusson eszetekbe,

Hogy azt kiáltom: „huncut bíró”.

Hangom édesebb ennél; szavaim egyszerűbbek.

Füvek beszéde, fáké, melytől az elkérgesedett szív kihajt.

Csak ennyit jelentenek: „Itt vagyok, élek,

Ez az én birodalmam, egy vagyok vele”.

De ha majd egyikőtök leül a töltés oldalára,

És a gvomszárakat egymásba fűzve, csak úgy, fonni kezd,

Ne felejtsetek el: ártéri fészketem így szőttem én is.

2. A szürke gém

Ha két nádszál mozdul: vékony lábaim azok.

Én is látom a folyó közepén sodródó sündisznót,

De nem úszom be érte, miként ti,

Hogy aztán csalódottan konstatáljátok: már nem él.

Csak arra figyelek, amire kell. Magammal törődöm.

Mégsem nevezhetek önzőnek: én vagyok

A szélesen hömpölygő folyó, a jajongó nád,

A csillogó homok, és minden, ami körbevesz.

Ha alkonyattájt fészketem felé repülök magányosan,

Vagy hármásával, utánam néztek, azon tűnődve,

Hol lehet alvóhelyem, és megpróbáltok lefényképezni.

Minek? Az az elmosódott, távoli v-betű a fotón,

Amit otthon elővesztek: már nem én leszek.

DERŰ MÁRA

Két terrorista autóval visz bombát a tervezett merénylet helyszínére.

Megszólal az egyik:

- Te, óvatosabban vezess, még felrobban a bomba itt az ölemben!
- Ugyan már, ne aggódj - mondja a másik. - Van egy tartalék a csomag-tartóban!

Kovács levette, majd Nagynak passzolta, aki mintegy 20 méteren keresztül vitte, majd leadta Simonnak. Simon felnézett, majd sebészi pontossággal a jobb alsó sarokba helyezte.

- Ez az fiúk! - mondta Kovács - Szerintem még egy plazmatévét megbugázhatunk a raktárból, mire kiérnek a zsaruk!

Az ügyvéd, a bírósági tárgyalás után megkérdezi a védencétől:

- Most, hogy megnyertük a pert, árulja el őszintén: tényleg ellopta azt a kocsit?
- Hát, miután végighallgattam a szenzációs védőbeszédét a tárgyaláson, már magam sem vagyok biztos benne.

Így szól a vádlotthoz a bíró:

- Tisztában van vele, hogy megesküdtött, hogy a vallomásában csakis az igazat mondja? Tudja, hogy milyen következményekkel jár, ha nem így cselekszik?
- Persze. Megnyerem a pert.

A bíró megkérdi a tanúként beidézett nőtől:

- Kérem, mondja meg az életkorát! Figyelmeztetem, hogy eskü alatt vall!
- 21 év és néhány hónap...
- És mennyi az a néhány hónap?
- 108...

- Vádlott, miért akarja visszavonni a vallomását? A rendőrségi kihallgatáson már elismerte a tettét.

- Igaz, de azóta az ügyvédem meggyőzött, hogy ártatlan vagyok.

A vádlott kezében egy baseballütővel jelenik meg a bíróságon.

- Mit akar ezzel? - kérdi a bíró a baseballütő felé nézve.
- Kérem, az idézésben az állt, hogy a védelemről magamnak kell gondoskodnom.

A börtönben kérdezi az egyik elítélt a másikat:

- Te min buktál le?
- A fiammal a tanára arról íratott dolgozatot, hogy mivel foglalkozik az apja.

Éjszaka a börtönben. Halk suttogás:

- Maga mióta van itt?
- Tíz éve.
- Jó itt magának?
- Nem!
- Hajlandó velem megszökni ma éjjel?
- Nem.
- Miért?
- Mert én vagyok a börtönőr...

Két bűnöző beszélget a börtönben:

- Te miért vagy bent?
- Elvittek a rendőrök, mert nyitottam egy kínai éttermet!
- Csődbüntett vagy áfacsalás?
- Nem, feszítővas...

Bíróságon:

- Tanú, tett már Ön esküt bíróság előtt?
- Igen bíró úr, de azt már leültem!

Egy férfi fegyverrel a kezében beront egy bankba és az összes készpénzt követeli, amit a rémült pénztárosnő át is ad neki. Miután megszerezte a pénzt, körülnéz és megkérdezi a mellette álló férfit:

- Látott maga engem itt bankot rabolni?
- Igen, uram, láttam.

Erre a bankrabló szó nélkül lelövi. Majd a mögötte álló férfihoz fordul:

- És maga látta, ahogy kiraboltam ezt a bankot?
- Én nem, de az asszony igen!

Kovácsné az éjszaka közepén felrázza a férjét:

- Drágám, a földszinten van egy betörő, és épp a gombapörköltet eszi, amit ma főztem.

Mire a férj: - Akkor most a rendőrséget hívjam vagy a mentőket?

Egy férfi jelenik meg a rendőrségen és azt mondja az ügyeletesnek:

- Azzal az emberrel szeretnék beszélni, aki tegnap éjjel betört a házunkba és elfogták.

- És miért? - kérdezi tőle a rendőr.

- Meg akarom kérdezni tőle, hogy jött be, hogy nem ébredt fel a feleségem, mert én már évek óta próbálkozom, de még sose sikerült.

Bankrablás után kiderül, hogy kétmillió forint hiányzik a kasszából.

- Írják azt, hogy a rabló ötmilliót vitt el! – mondja a bankfiók igazgatója az újságíróknak. – Így legalább jól ellátja majd a felesége a baját, hogy csak kétmilliót tett le otthon az asztalra!